

La mort d'un mort

27 de gener de 2008

En Jordi es deixondeva de mica en mica, obre la caixa de vidre que el reclou, s'incorpora fins a quedar assegut i mirant a banda i banda, a la tènue claror del llum d'emergència, s'assegura que no hi ha ningú més a la sala. Escolta, amatent, retenint la respiració i, quan està prou segur que no se sent res, ni un murmuri, ni un frec, cap petjada, gira el cos fins a deixar les cames penjades i amb un saltironet baixa del cadafal.

Els narius se li omplen d'aquella olor espessa, una barreja de cera cremada de les espelmes que fa una estona cremaven compassades al seu voltant i de flors fresques de la corona de roses, crisantems, clavells, liris i margarides penjada al capdavant del túmul, que ell mateix s'ha fet portar. El mareja una mica tanta dolçor apegalosa i per un moment li sembla que caurà. Ha d'allargar la mà fins al respall d'una cadira que troba a l'atzar per mantenir l'equilibri, desestabilitzat encara després de dotze hores seguides d'estar estirat, quiet, inert.

En Jordi, un dia, va decidir morir sense morir-se. Feia temps que ho preparava. Se n'aniria d'una manera especial, sense patiments, del tot conscient, controlant la situació, amo dels seus actes. Aquesta dèria li venia de feia anys, exactament des de l'any 82. L'any del mundial de futbol i de l'assalt dels socialistes al govern d'Espanya, però també, i prèviament, l'any que l'Albert Vidal va escenificar el seu propi enterrament.

Era un dissabte, 13 de març del 82, en Jordi i la seva xicota d'aleshores, la Núria, havien decidit anar a mercat a Vic amb el Seat 127 Fura nou de trinca, que ell acabava d'estrenar. En Jordi, com a bon torellonenc, pescallunes de soca-rel, va deixar els estudis amb setze anys acabats de fer i va entrar a treballar a la Vitri, cosa que implicava que pogués guanyar prou, com feia tot el jovent del poble que entrava a treballar a la multinacional, als divuit anys per permetre's comprar un cotxe per sortir amb la colla, passejar noies i portar-les a les discoteques de la comarca o a fer el fatxada fent xerricar els pneumàtics per les carreteres sinuoses de la plana i del Cabrerès.

Es refà i mig a les palpentes cerca una sortida que l'intueix sota el petit puntet verd lluminós, minúscul, que li indica que hi ha una porta a sota. S'hi acosta i para les orelles ben arran per si sent alguna cosa a l'altra banda. Manté la respiració i res, tot quiet i silenciós. Palpa àvidament el

contorn del bastiment i finalment la mà topa amb el pom. El fa girar, amb tacte, amb prudència, sense presses. No en té cap de pressa. Té tota la nit. S'esmuny, cautelós, cap a una estança adjunta, amb sofàs, alguna cadira, una tauleta, tot molt sobri, banyada per una tènue llum nocturna que entra per una finestra.

S'asseu per refer-se una mica. Tanta estona estirat, quiet i sense moure's, l'ha deixat baldat i encarcerat i encara no té la vista prou acostumada a la penombra.

Ara, per ganes, es cargolaria un cigarret i se'l fumaria ben de gust. Es passa les mans per l'americana, no té butxaques. Busca pels pantalons i només hi troba la clau petita d'una consigna i la moneda de dos euros, però de tabac no n'havia previst.

La moneda era per Caront. Havia volgut donar un toc intel·lectual a la seva gesta. Íntimament, ningú més no ho sabia, només ell. Ja en tenia prou. Era com dir, veieu, jo també en sé de coses. Sí, per Caront, el barquer. El que et fa travessar el riu. Ell no gosava posar-se-la sota la llengua, li faria venir basques i no quedaria gaire galdós en una situació com aquella. Havia decidit saltar-se el protocol i no posar-se-la dins la boca. Ni tan solament damunt els ulls. La duria a la butxaca, però en lloc d'un euro en portaria una de dos euros. La de més valor, fer per fer, sabates grosses, pensava. Si fos cert, n'hi hauria d'haver prou. L'euro es cotitza molt, dos euros són molts diners segons on.

Aquell dissabte, de fa uns vint-i-cinc anys, havien anat a mercat a Vic a comprar samarretes, calçotets, i mitjons perquè per l'abril havia de marxar a la mili, just el dia abans del seu sant. Li havien explicat que a la mili haves d'estar molt alerta perquè et fotien tot el que tenies. Llavors va pensar que tot el que s'emportaria seria el més barat possible, perquè no li sabés greu si li robaven o si acabava destrossat. Primer van anar a esmorzar a can Jepet a la rambla del Carme, un parell de *platillos*, pilotilles i cap i pota, vi negre de la bota amb *sifón* i un parell de *carajillos*, un de Marie Brizard i un de whisky, -els caps de setmana tocava de whisky, entre setmana de conyac. Després d'un raig, va demanar un Rössli, va pagar i van anar a voltar per les parades de plaça i del passeig i van carregar de valent. També un petit estoig de costura, per les emergències. No volia quedar fotut sense un botó indispensable o un descosit al lloc més inoportú.

Era un jove ordenat i pulcre, li agradava anar ben clenxinat, amb les orelles a la vista i les patilles ben retallades, no com aquella colla de jovent de la seva edat, peluts, hippies, pacifistes, antinuclears i anarquistes que es passaven el dia fumant marihuana, rasant la guitarra, predicant fer l'amor i no la guerra, i que el seu somni era viure en una comuna practicant l'amor lliure dia i nit, sense treballar, filosofant sobre la vida i a la recerca d'un futur de germanor universal, la majoria dels quals es feien objectors perquè no volien anar a fer el soldat d'un estat opressor i repressor, deien. A ell, deia, era perquè més aviat els feia por.

Ell, tot s'ha de dir, tenia força predicament amb les noies, amb aquells cabells sedosos, ben retallats just per sobre el clatell, sempre ben pentinat. Una cara que es feia mirar, uns ulls d'un gris verdós indefinit que seduïa qui li creuava la mirada, el nas ben perfilat, no massa gros i els llavis molsosos i ben definits, d'aquells que fan venir ganes de mossegar-los.

Amb la Núria feia un any i escaig que mig sortien i tant ell com ella ja sabien o intuïen que allò no acabaria en gaire res, que la mili els acabaria allunyant i separant-los, però sense dir-s'ho, sense acordar-ho, havien decidit aprofitar el temps, viure el dia a dia. "Carpe diem", duia escrit l'adhesiu que s'havia plantificat al cotxe, sense saber ben bé què volia dir, només que era el lema d'una discoteca que s'havia posat de moda.

Estira-i-arronsa les cames i els braços unes quantes vegades per desentumir-los i decideix aixecar-se per prosseguir amb la seva ronda nocturna. Obre la porta i treu el cap sigil·losament, atent a qualsevol indicatiu de moviment. Al costat de la porta, per la banda de fora, un rètol metacrilat li indica que és a la sala 4. Decideix sortir al corredor que la claror de la lluna plena il·lumina traspasant les grans vidrieres del passadís i que, a fora, deixa entreveure la incipient glaçada a la gesta del pati i als xiprers retallats que trenquen la monotonia de la linealitat del perfil de la tanca exterior.

S'atura de sobte perquè per un moment li sembla sentir alguna cosa en una habitació contigua. No pot ser. Ha marxat tothom. Hauria d'haver marxat tothom. Són les 10 del vespre d'un diumenge de finals de gener. Fa hores que s'ha fet fosc. En aquesta època la gent es retira abans. Ningú no volta pel carrer, ni va d'un lloc a l'altre, perquè hom és a casa, al sofà, mirant el *30 Minuts* a la

tele, endormiscant-se i pensant seriosament anar a jaure, que l'endemà s'ha de tornar a la feina i s'ha de matinar. Però sembla que sí, que se sent un petit murmuri no gaire lluny en alguna de les habitacions properes. A les 10 del vespre d'un diumenge de finals de gener no hi hauria d'haver “vida” en un tanatori.

Quan van haver comprat tot el que havien previst, apuntat meticulosament en una llista, van anar a fer el vermut al Cafè Nou, a plaça, mentre feien temps per anar a dinar. Estaven de celebració, la Núria havia fet dinou anys aquella mateixa setmana i ell li havia regalat un vestit, força cenyit, que li ressaltava molt la silueta, els malucs i les sines, i que la feia mot elegant revestida amb aquella jaqueta de cuir que s'havia comprat de rebaixes a començaments de gener i que ara, entreoberta, mostrava l'estampat florejat del vestit, amb tocs verdosos, ocres i granatosos, que li arribava a mitja cuixa i que deixava a la vista unes magnífiques cames abillades amb unes refinades mitges negres, a joc amb la resta de la seductora roba íntima que ja li havia regalat per les festes de Nadal. Havien decidit anar a Ca l'U, tot i que haurien preferit a l'Hotel Colón, però quan se'n van adonar ja era ple. Els dissabtes, amb el mercat i essent en un lloc tan cèntric, si no reservaves abans no hi havia res a fer. A Ca l'U, cap al final del passeig, prop de la muralla, hi van trobar taula. Van escollir: entremesos de la casa, ell, molt complets, completíssims, amb molt d'embotit del bo i un bon timbal d'ensalada russa casolana i pastís de verdures i escalivada, ella. També molt bo. De segon ell es va atrevir amb una espatlla de xai al forn -*collonuda*, anava dient mentre l'endrapava-, i ella bacallà amb samfaina, especialitat de la casa, al qual no va poder estar-se de sucari-hi ben bé un parell de bones llesquetes de pa. Els va fer falta encetar una segona ampolla de *Sangre de Toro* per fer-ho baixar millor. De postres pastís de whisky tots dos, ben regat amb JB, sobretot el d'ell. Encara va fer falta una mica d'estomacal per acabar de fer baixar. Van pagar i els va semblar que no els havia pas sortir tant car com s'esperaven. Amb la panxa plena i llurs estómacs saturats, calia pair-ho una mica. Van decidir fer un volt, i tot travessant el passeig van enfilar pel carrer de Dues Soles.

S'atansa amb cautela fins a tocar la següent porta del passadís. Aturat, afina l'oïda, reté la respiració, i amb la boca mig oberta, el cap decantat cap a la porta, el va deixant caure fins que

l'orella arriba a notar la fredor de la sòbria fusta de noguer envernissada. Clou les parpelles per concentrar-se en un sol sentit. Percep un lleuger panteix a l'altra banda que l'esgarrija. De sobte el cor se li desboca i nota els seus propis batecs que li ressonen per la boca entreoberta, els muscles i els tendons no acaten les seves ordres, el seu cos es descontrola, les articulacions es desencaixen i cedeixen i a poc a poc es troba immers en una intensa i perillosa situació de pànic escènic.

Per un moment té la temptació de fugir, de retornar a la seva vitrina i tornar a fer el mort. Esperar a veure si passa alguna cosa, si apareix algú. Potser hi han posat vigilant de nit i ara és moment de fer la ronda, pensa. S'havia sentit a dir que hi havien entrat a robar. Hi havia qui deia que no, que només havien entrat a remenar, a l'estil d'una profanació o altres que asseguraven que es tractava d'una aposta. Alguns anaven més enllà i parlaven de rituals necròfils i fins i tot de sessions esotèriques de contactes amb l'ultramon. Dins el seu cervell aquestes conjectures es fan i es desfan, van i venen i quan el dilema entre tornar al seu lloc o obrir la porta i seguir endavant més l'angunieja, li sembla sentir unes passes, ràpides i lleugeres, com qui va de puntetes, que s'esmunyen més enllà del seu abast auditiu. Un calfred li recorre l'espatlla i el clatell i està a punt de xisclar. Ell mateix es tapa la boca amb la mà i amb els ulls esbatanats, com si hagués traspassat el llinard del mateix infern, mou el cap tot fent que no, com negant-se l'evidència a ell mateix.

Tot enfilant cap a la plaça de l'estudiant observaven una bellugadissa inusual de gent, que s'anava incrementant a mesura que s'hi acostaven, així com el ressò d'un murmuri contingut, profund i persistent que ressonava per les antigues i grises parets de la plaça i s'escampava, minvant a mesura que se n'allunyava, cap els carrerons que en sortien.

Quan van entrar a la plaça van veure tot de gent, grups diversos i apinyats, davant la casa Masferrer. Allà, també, aparcat i envoltat de gent, hi havia un cotxe fúnebre. Entre la petita munió es distingia una corrua de gent que, des d'un dels carrers adjacents, avançava a poc a poc cap a l'interior de la casa, i es perdia escales amunt.

D'entre els que semblava que ja n'havien sortit en sentien comentaris: "semblava mort" o "fa molta impressió", "no respirava gens, no" o fins i tot "aquest paio està sonat", "no li trobo la gràcia, i al capdavant què?". Sobretot hi havia gent jove o de mitjana edat, la majoria amb aires intel·lectuals

i bohemis, en definitiva, fills de papà vigatans. Els homes, molts, amb barba i cabells llargs, gavadines o americanes de pana, les dones mocadors i jerseis de coll alt la majoria. Tothom, però, d'aspecte i aires liberals, progressistes i, sobretot, esnobs.

En Jordi no es va poder estar de demanar què passava, què era tot allò, què hi feia allà tanta gent i aquella cua que per què era. “L’enterrament de l’Albert Vidal”, diu un. “Sí, una de les extravagàncies avantguardistes de l’Albert que només agraden a quatre il·luminats. Quin paio!”, etziba una noia amb ulleres de cul de got que sortia tota tibada de la casa amb cara de pocs amics i de no estar gaire satisfeta amb el que se li havia ofert a l’interior.

Se sobreposa, pren aire profundament, s’autoconvenç de la certesa que està sol, prem la maneta de la porta i l’empeny. A la saleta prèvia no hi ha ningú, tanmateix veu un bocí de coca mossegada al sofà. Seria estrany que els de la funerària se l’hi haguessin deixat. Avança cap a la cambra interior i obre la porta. Acostumat ja a la foscor, entreveu un cos a la caixa. S’hi acosta. És una dona d’uns quaranta i pocs anys i diria que és morta, però li sembla sentir el batec accelerat d’un cor, tot i que no se li veu moure ni un múscul del pit, ni pels batecs ni per cap respiració. Podria estar sentint els del seu propi cor. Procura calmar-se, respira i es relaxa, però no les té totes. Fa per anar-se’n, es gira cap a la porta, fa una passa i es torna a girar de cop cap a la morta. S’ha mogut! N’està segur i, a més, li ha semblat veure l’esmorteïda lluentor d’una nineta abans de tancar la parpella. La sacseja i s’adona que no té la rigidesa d’un mort. Insisteix, la interpel·la, la bufeteja, amb prudència, l’estira d’un braç per fer-la baixar i finalment ella cedeix. Obre els ulls, s’incorpora i manifestament contrariada li etziba: Què fas? Què vols? Qui ets?. Ell, tot i intuir que era viva, no deixa de sorprendre’l i el sobta trobar-se algú altre viu en aquell lloc, a aquelles hores. Barboteja alguns mots inversemblants fins que aconsegueix sobreposar-se una mica i explicar-li que ell és viu, que ara reposa, que l’endemà l’han d’enterrar i que... Ambdós callen de cop i paren les orelles. S’ha sentit el frec d’una cadira no massa lluny. Se n’hi van, obren una porta de la sala contigua i troben un avi, que amb prou feines s’aguanta sol, ballant eufòric amb el bastó al voltant d’una cadira. Els tres queden parats observant-se cautelosos mútuament.

L'Albert Vidal era un creador escènic excèntric i genial, considerat per molts exponents de les noves avantguardes escèniques, un innovador que fugia de convencions i estereotips, que aquell dissabte, 13 de març de 1982, a la casa Masferrer, executava una les seves accions teatrals escenificant el seu propi enterrament.

En Jordi i la Núria van afegir-se a la cua i pacientment van anar avançant lentament cap a la casa. Les converses dels que els envoltaven a la cua al seu parer, en general, eren entre pedants i fal·laçment erudites, filosofant sobre el sentit de la vida i de la mort o de la necessitat i la missió de l'art en la societat.

Arribats a l'entrada de la casa senyorial, van enfilear l'escala i a mesura que pujaven la gent anava entrant en la litúrgia i es comportava de manera circumspecta, tret d'algun estirabot del graciós de torn que feia cometaris sarcàstics en veu alta i que era silenciats per la resta, més interessats a participar del rol teatral que els proposava jugar l'artista.

Van arribar al primer pis i tot avançant per les estances de la casa el silenci general es feia més palpable i respectuós i l'interès d'en Jordi anava en augment, fins que van arribar a l'habitació on hi havia el taüt i l'actor a dins: era el mort. Espelmes a les cantonades. El cadàver viu. El viu que és mort, que fa el mort. Un mort amb un cos viu. La visió d'aquell cos, inert, estàtic, quiet, sense ni respirar el va deixar abstret, captivat, incapaç de fer res, de dir res, de pensar res. Tampoc ell, en aquell moment, no era. El xoc li va boquejar el cervell. Va trobar que la Núria l'empenyia "va, tira, que fem nosa, que hi ha cua...", avançava deixant-se dur. Van baixar les escales i sortiren al carrer. La gent esperava. Ells esperaven. En Jordi sentia com la Núria li parlava, en veu baixa, emocionada també pel que havien vist, però ell no l'escoltava, estava absorbt. Com ho estava encara quan, més d'una hora després, van baixar el fèretre, amb ell a dins. Sentia, també, però no escoltava, algú que declamava, amb afectació, un panegíric plasmant i lloant les excel·lències del suposat finat.

Van posar el fèretre dins del cotxe, aquest va arrancar i la gent es va anar disposant en un desordenat seguici fúnebre darrere l'auto mentre comentaven la jugada, cada vegada més animats i perdent de mica en mica la impostura dramàtica exhibida de feia una estona. Van avançar per la

rambla del passeig, observats per espontanis a banda i banda, encuriosits per un seguici funerari tan poc compungit. Uns metres més enllà el cotxe va accelerar i va deixar la gent plantada i descol·locada sense saber massa què fer... fins que van sorgir alguns aplaudiments espontanis i cadascú se'n va anar per la seva banda. En Jordi restava palplantat al mig del passeig, amb els ulls esbatanats, encara sense sentir la Núria que ja feia estona que li deia d'anar-se'n.

L'avi els manté a distància amb el bastó aixecat encarat cap a ells, amenaçant. Brama desesperat "Què foteu? Qui sou? Cardeu el camp!" i s'abalança furiós cap a ells amb passes vacil·lants, brandant el bastó per damunt del seu cap. A la tercera passa no pot més i s'ha d'aturar panteixant, esbufegant sorollosament. Per un moment els sembla que perd els sentits i que caurà. Corren prestos a sostenir-lo, un per cada aixella i l'asseuen a la primera cadira que troben. "Desgraciats, malparits, cabrons... deixeu-me!", balbujeja l'avi, ofegat per la manca d'aire als pulmons.

Li duen un got d'aigua i al fer la primera glopada l'escup amb un espasme ostentós i clava la mirada, entre incrèdula i irada, per darrere d'ells, just a la porta d'entrada a la saleta, que s'obre lentament, grinyolant pel fregadís d'una frontissa. Al cap de breus segons n'ergeix el caparró encuriosit d'una iaia encantadora.

Una hora més tard els quatre seuen a la sala de descans del personal de tanatori. Han trobat vi i cerveses a la nevera dels empleats, ratafia i *limoncello* al congelador, alguns retalls de coca que havien quedat a les safates de les sales de vetlla, carquinyolis, fruita seca i una rajola de xocolata encetada dins un armari i han muntat un ressopó. Amb la gana que tenen després de tantes hores d'estar quietos i exposats, sense fer ni un mos, ni beure un glop d'aigua, es llancen a devorar i a beure tot el que se'ls posa al davant.

S'expliquen uns als altres perquè són allà i riuen, i canten, i s'entendreixen i es fan amics. L'avi havia mort d'un atac de cor, a casa, a la dutxa, el va trobar el nebot petit quan li portava el pa de cada dia. La iaia, d'un constipat mal curat, pneumònia, la duen cap a l'hospital i allà una infecció pulmonar letal. La dona, d'un càncer de pit que semblava curat, però que va fer metàstasi i en quatre dies se la va emportar. Ell, en Jordi, no sabent com explicar que ell no, que ell encara era

viu, va mentir i va dir el primer que li va passar pel cap. D'una embòlia, va dir, sense saber massa si d'allò se'n podia morir.

Aquell enterrament va canviar la vida d'en Jordi. Després d'uns dies absort, meditant, allunyat de tot i de tothom, que fins s'ho van deixar amb la Núria, va prendre unes decisions transcendents: ell volia saber morir d'aquella manera, es prepararia per aconseguir-ho i seria la seva sortida, la seva escapatòria i això li permetria fer molts, molts diners i, a partir d'un dia, viure en l'opulència lluny de tot i de tothom.

Va fer un canvi radical. Va continuar els estudis, el COU nocturn. Després de treure's empresarials a la UNED, va aconseguir entrar a Caixa de Manlleu i, sense escrúpols, ben aviat va aconseguir ser gestor de capitals i assessor en inversions. Dipòsits i terminis per a jubilats, hipoteques per a futurs casats. S'ho manegava per enredar-los i treure'n un bon pessic. Més endavant amb un soci van fundar una immobiliària. Especular, construir, materials de poca qualitat, defectes en estructures, manca de serveis... En poc temps van ser amos de mig poble i la bossa d'immobles que gestionaven la més gran de la comarca. Van partir peres amb el soci i ell es va quedar amb el negoci i la carpeta de clients.

A part de tot això, dedicava la resta d'esforços i d'hores a la preparació física, gimnàs diàriament als matins i a córrer els vespres. No tenia temps per a dones, ni en volia, de manera que era un solitari sense gaire relacions. S'apuntava a tots els que tinguessin a veure amb tècniques de control i domini del propi cos: ioga, taitxí, kungfu, així com a tots els cursos, seminaris i ponències sobre les filosofies i tendències hagudes i per haver referents a l'autoconeixement de cos i ment. Va arribar un moment que va aconseguir-ho i podia estar hores i hores seguides fent el mort. Va practicar-ho a jardins de ciutats remotes. S'estirava a l'herba i es quedava quiet, inert, estàtic, fins que al cap d'una estona algú se n'estranyava i el sacsejava alarmat.

Amb el temps va aconseguir embossar-se milions que dipositava en comptes a l'estranger i quan es començava a parlar de la crisi, cap a finals de 2007, va decidir que aviat seria el moment de morir. Va anar a veure l'enterramorts i li va explicar que estava molt malalt i que s'estava preparant per a la mort. Que arribat el moment l'avisaria perquè fos ell en persona que l'anés a amortallar

per evitar que ningú més el remenés i així eludir suspicàcies. Seria a finals de gener. Volia el mateix vestit que duria quan es morís, la caixa més senzilla i el nínxol sense vidre. Va contractar i pagar per avançat un taxista d'una ciutat llunyana, per no ser reconegut, perquè l'esperés al costat del cementiri el dilluns 28, a les 10 del vespre.

Arriba el diumenge 27 i “es mor” a primera hora de la matinada. En cap de setmana els controls i certificacions es passen més lleugerament. Cap a mig matí el porten al tanatori. Hi passaria el dia i la nit, que aprofitaria per descansar, i l'endemà a la tarda l'enterrarien al nínxol familiar. En fer-se fosc obriria la caixa, amb un cop de peu faria saltar la làpida, sortiria i agafaria el taxi cap a l'aeroport. A la consigna hi tindria les tres maletes preparades.

Sona Peret al reproductor de CD que han trobat a l'armari dels empleats del tanatori. “No estava muerto, no, no...”, diu la tornada de la cançó *El muerto vivo*. Els quatre la saben i canten a cor què vols: “estava de parranda...”. En Jordi hauria jurat que les cabrioles i passos que eren capaços de fer els dos avis esbojarrats eren impossibles en condicions normals per la seva edat. Tots han begut força i els efluvis de l'alcohol els estimula a desinhibir-se en tots els sentits i, per com es van succeint els esdeveniments, allò pot acabar en un escàndol colossal si algú arriba a veure què està passant a l'interior del tanatori. El comportament insòlit i les actituds impúdiques, per no dir obscenes i libidinoses, dels protagonistes, donades les circumstàncies particulars i especials dels mateixos i l'indret on es produeixen, podrien ser la causa d'un daltabaix de dimensions extraordinàries.

En Jordi, excitat i amb el cap espès, va al vàter a orinar. Quan ha acabat es renta les mans i aixecant el cap al mirall només hi veu la paret de darrere seu. Es gira espantat. Torna a mirar al mirall i ell no hi és. Belluga el cap a un cantó i a l'altre i no hi apareix. Ho prova alçant les mans i agitant-les. Tampoc. S'horroritza. Surt corrents, esperitat, cap on hi ha els altres tres. Els retroba quiets, esperant-lo, mirant-lo somrients, assossegats, serens, dòcils. Amb ulls de tendresa i compassió. Cerca un mirall que els reflecteixi. No en troba cap. Als tanatoris no hi ha miralls perquè la gent no vegi la mort de cara. Fuig corrents cap a la sortida que troba tancada. Es desespera i crida. Xiscla. A la paret del costat hi ha el teclat de l'alarma. Està activada.